

BÀI 75.

2.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, Chủ nhật 25/4/1976

Thật là đầy đọa trong sự mong chờ hình ảnh Nguyễn trên chỗ đứng quen thuộc. Nghe như có sự bất an vô cùng đang len lỏi từng lúc vào tâm tư.

Cho đến 4 giờ chiều, Nguyễn đến, đứng vào cái góc cũ bên kia lề đường Yên Đổ, nỗi bất an này mới tan biến được. Về mặt chàng tiêu tụy, làn da xanh lướt.

Nơi quán ông già, tình trạng hai người không còn căng thẳng như ngày hôm qua. Nhiều câu chuyện nhẹ nhàng được đưa ra, y hết các câu chuyện của một đôi bạn tâm tình trong một lần gặp lại sau những tháng ngày từ biệt.

Đột nhiên Nguyễn nói:

"Chắc không bao giờ Nguyễn còn có can đảm đi ngang con đường Yên Đổ. *Ta không bao giờ trở về La Rochelle nữa.*"

Trái tim tôi nhói đau, về mặt cổ kèm cho bình thân mà thật thì cả con người cơ hồ run nhẹ.

Nguyễn cúi đầu:

"Một mai hiện diện trên Dalat, Nguyễn sẽ tìm đến bắt tay anh Ngọc để chỉ nói với anh ấy một lời duy nhất: *'Cả anh lẫn tôi đều yêu nàng thắm thiết và đều ước mơ đem cho nàng một đời hạnh phúc, vậy mà rốt lại, chẳng ai trong hai chúng ta có đủ khả năng nắm giữ được nàng.'*"

Âm thầm, tôi cảm ơn Nguyễn đã tể nhị trên cái quyết định mắt nhau mãi mãi trong đời.

Tôi cười, điệu héo hắt:

"Mãn mừng là cho đến ngày cuối cùng, chúng mình vẫn yêu nhau và lịch sự với nhau. Sự chia tay tất nhiên phải có nhưng không vì một lý do đau lòng nào từ cá nhân hai phía."

Giọng Nguyễn ngậm ngùi:

"Chắc là phải lâu lắm Nguyễn mới quên được Mãn."

(Cũng lại là một nhát dao đâm thấu thịt da!)

Nguyễn tiếp:

"Nguyễn muốn xin Mãn quyền Climats của Maurois?"

Tôi gật:

"Chúc nữa ra về, Mẫn sẽ tặng Nguyễn. Đây là kỷ vật cuối cùng trong tình yêu này, Mẫn trao cho Nguyễn. Những cái gì Mẫn từng yêu dấu, Nguyễn đã có hết rồi."

Tôi nhìn quanh. Con đường Nguyễn Văn Chiêm khuất lấp, cắt ngang góc với đại lộ Duy Tân êm đềm nhiều cây cao bóng mát. Quán rượu ông già nằm ngay sau lưng Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn cũ.

Nơi đây, kể từ ngày đầu tiên gặp gỡ, chúng tôi thường đến ngồi ở cái bàn với hai cái ghế đầu thấp, gần kê mặt đất. Nơi đây, Nguyễn nhiều lần hôn tôi đắm đuối. Cũng nơi đây, Trần Sa đã được "chào đời", cái "khai sanh" là do chính tay Nguyễn soạn!

Và bây giờ, nơi đây, chúng tôi uống với nhau lần nữa, một cuộc rượu từ tạ, chia phôi!

Tôi mỉm cười, pha chút giễu cợt:

"Như hôm qua đã nói, chiều nay Mẫn mời Nguyễn bữa rượu cuối. Từ ngày mai, mình không còn uống với nhau nữa. Một đời còn lại, chắc Mẫn cũng chẳng kiếm ra tay đối ẩm nào có thể đem được cho Mẫn tính cách hào sảng như trong các cuộc rượu đã uống cùng Nguyễn dạo trước kia."

Trông Nguyễn chột buồn rũ rượi.

Tôi không dám nhìn thẳng vào chàng, cúi đầu, nghe Nguyễn nói:

"Nguyễn cũng vậy Mẫn ạ. Làm sao còn ai hiểu Nguyễn hơn Mẫn để có thể tạo với nhau những kỷ niệm khó quên?"

Buổi chiều êm đềm nhưng nhuốm đầy buồn bã. Bao nhiêu lần chúng tôi xa nhau rồi với những dòng nước mắt? Chỉ riêng lần này, sự bình thân giả dối chế ngự trên nụ cười, lại là một cái gì ghê gớm tôi đang nhận biết. Tôi hiểu, **chính buổi nay mới là lần chia tay thật sự**. Và cả tôi lẫn Nguyễn đang hết sức bình thân đón nhận sự việc một cách đành đoạn chết lòng.

Tôi nhận lời đêm Noel 1976 sẽ tự tay mang những cuốn truyện Trần Sa lên Dalat trả về cho Nguyễn; nhưng tự tâm riêng, tôi không tin rằng tới ngày ấy, cả hai còn muốn làm điều này cho nhau một cách thiết tha. Tôi mỉm cười:

"Mẫn sợ Noel năm nay Nguyễn đã lấy vợ, làm sao còn có thể giữ các cuốn truyện Trần Sa được nữa?"

Đôi mắt Nguyễn cuốn xoáy vào tôi. Tôi sợ hãi chính nỗi dao động ghê gớm trong mình khi ấy, nên cúi đầu né tránh tia nhìn dò xét.

Giọng Nguyễn trầm hẳn:

"Giờ đây sao Nguyễn thấy Mẫn xa Nguyễn quá, Mẫn trở lại nguyên hình là Mẫn của ngày thứ nhất để không thể nào Nguyễn nghĩ

nổi được điều 'Con người này từng là của ta. Con người yêu dấu mà mới chỉ thời gian rất gần đây ta còn được ôm ghì vào vòng tay.'

Tôi ngược nhìn chàng, trái tim nhói buốt, nhưng cũng không còn đủ can đảm để chia với chàng bất cứ tâm sự gì nữa.

*

* *

Rời quán rượu ông già, tôi thốt kêu nhỏ:

"Trời ơi! Mãn không tin rằng sắp mất Nguyễn nên chột nghĩ đây là lần cuối cùng còn được ôm Nguyễn, Mãn đau lòng quá!"

Tức thì chàng la lớn:

"Vậy Mãn ôm Nguyễn thật chặt đi! Ôm Nguyễn nhiều đi! Ngày mai Nguyễn phải xa Mãn hẳn."

Tôi cúi mặt vào lưng Nguyễn, hôn lên làn áo mà tự nhủ: "*Đúng là ngày mai chúng mình phải xa nhau vĩnh viễn!*"

Ngày mai Nguyễn trở về Dalat, cũng là trở lại con đường riêng chàng không còn hình ảnh tôi cận kề chia sẻ. Điều này thật buồn, nhưng biết làm cách nào hơn được?

Từ ngày mai tôi cũng trở về với nỗi cô đơn hằng ngày dần xé. Tôi chưa biết phải làm gì? Tất cả mọi thứ chung quanh, từ xã hội, gia đình cho đến công việc, đam mê, tình yêu, hứng cảm... cùng như rủ nhau quy xuống trong một lúc. Một cảm giác chơi vơi ngập tràn tim óc.

Ôi! Con người lại có lúc phải ê chề đến thế này sao?

Trong quán hủ tiếu cuối cùng, lật ra quyển *Climats*, tôi nói:

"Mãn là một thứ *Odile*, Nguyễn ạ. Những gì *Odile* nói trong *Climats* là những gì Mãn muốn nói trong tình yêu chúng mình. Giống như tiếng bật kêu của nàng trong lần chia tay cùng Philippe, thì ngay chính lúc này đây, Mãn cũng phải thốt: '*Trời ơi, chúng mình đau khổ quá!*' Nỗi đau khổ không có nguyên nhân nhưng thật nhiều gai chông bén nhọn. Tuy nhiên khác với lời *Odile*: '*Dù sao em cũng hài lòng mà biết rằng anh sẽ tiếc nuối em*', thì Mãn chỉ mong cho **Nguyễn hãy chóng quên Mãn** và tìm ra hạnh phúc trong một cuộc đời khác không còn bóng hình Mãn vương vấn."

Nguyễn lắc đầu, đưa ra nhận xét:

"Đêm nay thì chưa đâu, nhưng từ đêm mai và những đêm kế tiếp, Nguyễn sẽ ngấm đau vì thương nhớ và vì cái thói quen nhìn Mãn hằng ngày đã không còn nữa."

Tôi cười, tiếp lời Nguyễn:

"Nhưng rồi cũng có một ngày nỗi đau giảm xuống và tan biến hẳn. Mãn hy vọng ngày ấy không xa. Mãn nguyện cầu Thượng Đế cho chúng mình chóng quên nhau. Có vậy mới làm tan bao đau khổ."

Cuộc chia tay nhẹ nhàng êm ái.

Lúc dừng xe, Nguyễn chỉ nói:

"Mãn về nghe!"

Tôi cười, quay bước.

Rồi thôi!

Không một nụ hôn, không một ánh nhìn ngoái lại, không luôn cả cái nắm tay lần cuối. *Tất cả đều đơn giản, như ngày đầu chúng tôi đơn giản đi vào đời nhau. Và yêu nhau!*

□